

Dana Huňátová
Setkání s Dianou
Phipps Sternbergovou

Setkání s Dianou Phipps Sternbergovou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Dana Huňátová

Setkání s Dianou Phipps Sternbergovou – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

© Dana Huňátová, 2022
Layout © Jan Kafka, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7662-305-7
ISBN e-knihy 978-80-7662-317-0 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7662-318-7 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7662-316-3 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Dana Huňátová

**Setkání s Dianou
Phipps Sternbergovou**

„Od prvního setkání jsem Dianu (na fotografii) nesmírně obdivovala, její vystupování bylo vždy noblesní, nikdy na sebe nestrhávala pozornost, působila klidně, nezvyšovala hlas. Chovala se přesně tak, jak jsem si představovala, že se má chovat urozená dáma.“

Dana Huňátová

„Nikdy v životě jsem žádného svého rozhodnutí nelitovala,“ řekla mi Diana, „vždycky se snažím dívat dopředu, dozadu to nemá cenu, to se člověk nikam nedostane.“ Od března 2021 jsme si telefonovaly, psaly a scházely se a přede mnou se na pozadí historických událostí 20. století odvíjel fascinující příběh obdivuhodné ženy.

V zahraničí se dokázala prosadit jako interiérová designérka, vybudovala si exkluzivní klientelu a veškerého úspěchu dosáhla díky svému talentu a schopnostem, po celý život byla zvyklá neustále pracovat. Svůj šlechtický titul hraběnka nikdy neužívala, od sňatku v roce 1957 přijala manželovo jméno a byla jednoduše Diana Phipps.

Při podání žádosti o restituci rodového majetku však musela uvést své jméno tak, jak bylo zapsáno v křestním listě. Důvodem byla skutečnost, že Diana se vdávala na Jamajce v katolickém kostele a naše úřady v roce 1990 církevní sňatek neuznávaly. Z Diany tedy československá byrokracie udělala svobodnou matku. Zároveň jí nebylo dovoleno použít obě křestní jména Franziska a Diana, ani dvě příjmení Phipps Sternberg, musela být jen Franziska Sternbergová. Její tehdejší advokátka Dianě doporučila, že by měla úřadům vyhovět, protože se s tím stejně nedá nic dělat. Deset let tedy žila se jménem, se kterým neměla nic společného.

Zákon se naštěstí později změnil a dnes je Franziska Diana Sternbergová. Vrátila se ke svému rodnému jménu Sternbergová i k prvnímu křestnímu jménu Franziska. Když se v roce 1936 narodila, žádná svatá Diana neexistovala, a jelikož rodiče chtěli mít Dianu, musela dostat ještě křestní jméno nějaké světice, aby ta dítěti zajistila ochranu. Rodiče jí ke jménu

Diana po matčině milované tetě (Dianě Reventlow-Criminil) vybrali jméno Franziska po tetě z otcovy strany.

Vždycky jsem se podivovala tomu, kolik mají šlechtici jmen. K tomu má Diana jednoduché vysvětlení: „Aby dostali hodně dárků od kmotrů. Když se dítě narodí, má dostat kromě tradičních rodinných jmen také jméno od kmotra. Já sama mám snad patnáct kmotřenců.“

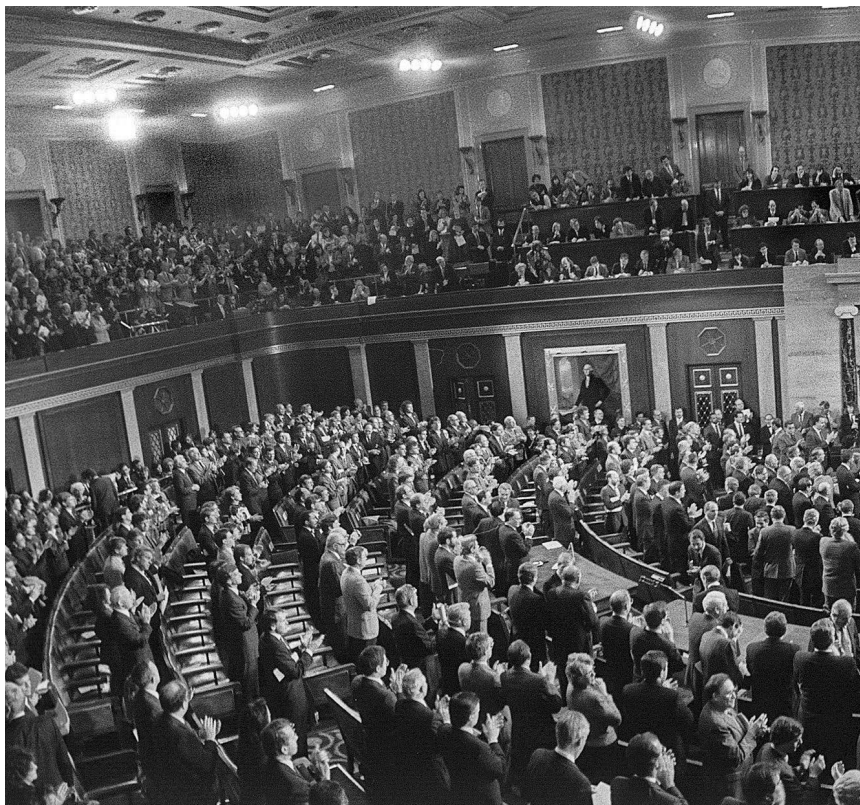

Washington D.C., 1990

S Dianou jsem se seznámila v únoru 1990. Během oficiální státní návštěvy prezidenta Václava Havla ve Spojených státech amerických jsem byla členkou delegace ministra zahraničí, která prezidenta doprovázela. Pár týdnů poté, co jsem 11. prosince 1989 nastoupila na ministerstvo zahraničních věcí a byla jsem jmenována ředitelkou kabinetu ministra Jiřího Dienstbiera. Diplomacii jsem se věnovala následujících 30 let do července 2019.

V rámci přípravy této dnes již legendární cesty prezidenta Havla do Spojených států se Diana spolu s Karlem Schwarzenbergem a dalšími dobrovolníky podílela na organizaci společenské části programu prezidenta. Tento na pohled snad jednoduchý úkol byl ovšem ve skutečnosti velmi obtížný. Největší úskalí představoval prezidentův doprovod, přezdívaný pytel blech, nesourodá a neuspořádaná skupina reprezentantů nejrůznějších zájmů, od členů vlády a jejich doprovodu až po představitele undergroundu, v celkovém počtu asi 140 osob. Připravit cokoliv, ale zejména nikoho neztratit byl nadlidský výkon. Diana na sobě nedala znát žádné znepokojení, s úsměvem a v dobré náladě trpělivě odpovídala na dotazy účastníků, z nichž téměř nikdo neovládal angličtinu. A také nikdo z nás neměl s vrcholovými návštěvami žádné zkušenosti, neuměli jsme se chovat, nevěděli, co máme dělat a co vlastně celá ta paráda znamená.

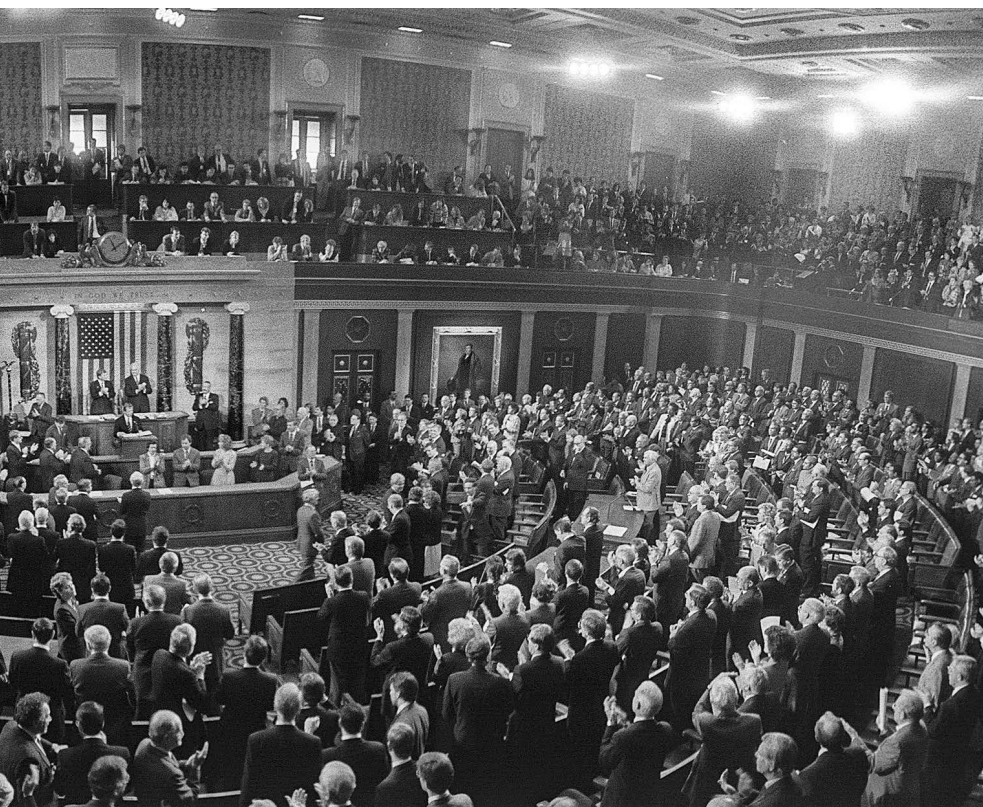

Projev Václava Havla v Kongresu USA v únoru 1990

(Foto © Tomki Němec)

Program prezidenta ve Washingtonu byl pochopitelně zcela naplněn politickými jednáními s nejvyššími představiteli americké administrativy. Zahrnoval přijetí v Bílém domě a vystoupení Václava Havla před oběma komorami Kongresu Spojených států. Dle zvyklostí oficiální část zajišťuje diplomatický protokol hostitele. Program v New Yorku byl ovšem zaměřen na společenské události a setkání s významnými osobnostmi, z toho

důvodu sestavení programu leželo převážně na bedrech našich diplomatů a dobrovolníků z řad krajanů, ale i v tomto případě nesla zodpovědnost za logistickou část americká strana.

Právě u příležitosti prezidentské návštěvy jsem v New Yorku Dianu poprvé uviděla. S delegací ministra zahraničí Dienstbiera jsme mířili k místu schůzky, a proti nám v doprovodu Karla Schwarzenberga kráčela krásná vysoká štíhlá dáma, měla na sobě splývavý, měkký vlněný dlouhý kabát a kolem

ramen velký kašmírový šátek a usmívala se. Velvyslankyně Rita Klímová nás všechny představila. Od prvního setkání jsem Dianu nesmírně obdivovala, její vystupování bylo vždy noblesní, nikdy na sebe nestrhávala pozornost, působila klidně, nezvyšovala hlas, byla spíše stranou, ale přesto byla naprosto nepřehlédnutelná. Vždy usměvavá, elegantní, krásně oblečená, nikoliv však výstředně. Šperky nosila střídme, nenápadné. Výjimečný cit pro harmonii barev a materiálů uplatňovala i ve svém stylu oblékání. Vystupovala sebevědomě a působila velkolepě. Přes veškerou skromnost a nenápadnost se okamžitě stávala středem pozornosti, její umění konverzace bylo přirozené, ať už hovořila anglicky, francouzsky, italsky, německy anebo česky. Chovala se přesně tak, jak jsem si představovala, že se má chovat urozená dáma. Navíc mně imponoval její ohromný smysl pro humor okořeněný značnou dávkou sebeironie. Mnohokrát jsem se přesvědčila, že jen opravdu silné a mimořádné osobnosti jsou schopné dělat si legraci samy ze sebe. Když Diana něco chce, dokáže být nesmlouvavá, svoji vůli umí prosadit tím nejmilejším a nejlaskavějším způsobem, člověk s radostí ustoupí, aby jí vyhověl.

Jakkoliv byla velice vstřícná, milá a přátelská, trvalo mi drahou chvíli, než jsem si dovolila ji oslovit. Nakonec jsme se, troufám si říci, spřátelily a já ji obdivuji o to více, čím více se o jejím životě dozvídám.

Po odletu prezidentského speciálu z New Yorku zpět do vlasti jsem v USA ještě několik dní zůstala, měla jsem domluvenu stáž na ministerstvu zahraničních věcí a dvoutýdenní intenzivní kurz angličtiny. Ve Washingtonu jsem bydlela u Madeleine Albrightové, pozdější ministryně zahraničí Spojených států. Dodnes jsem jí za tuto velkorysou nabídku vděčná.

Z New Yorku do Washingtonu jsem se dostala s Ritou Klímovou, která mi nabídla místo ve svém služebním voze, druhou cestující byla Diana. Během jízdy, která trvala kolem tří hodin, jsme probíraly ohlasy na návštěvu prezidenta Havla, které zaplavily americká média. Byly jsme na něho pyšné a těšily jsme se z jeho úspěchu, zvláště z toho, jaký dojem zanechalo jeho vystoupení v Kongresu. Z Václava Havla se stala globální superstar.

Kolem poledne nám řidič nabídl, zda nechceme zastavit a dát si oběd v McDonald's, souhlasily jsme. Diana i já jsme poprvé v životě vkročily do restaurace McDonald's. Důvody, proč ani jedna z nás tento populární podnik rychlého občerstvení dosud nenavštívila, jsme ale měly velmi rozdílné. Psal se rok 1990 a v tehdejší Československu ještě žádný McDonald's neexistoval, v zemích za železnou oponou byl zakázaný, protože to byl symbol kapitalismu a nepřátelské ideologie. Dianu tam jenom do té doby nikdo nepozval a ona sama tam jít nechtěla, ale byla to pro ni překvapivě příjemná zkušenost: „Ano, a o rok později jsem už v Praze chodila do McDonald's pravidelně, líbilo se mi, že se tam na mě personál usmíval, v ostatních obchodech se stále jen mračili. Zaměstnanci McDonald's totiž mají ve své pracovní smlouvě povinnost usmívat se na zákazníky.“

Ve Washingtonu jsme občas s Madeleine vyrazily na nákup, do kina, na večeři nebo na návštěvu, někdy se k nám připojila i Diana. Jednou nás pozvala k sobě domů příbuzná Diany z manželovy strany Liz, která bydlela v Georgetownu kousek od Madeleine. V originálním, působivém interiéru mi hned padla do oka povědomá soška. Zde vystavený Oscar byl jedním ze dvou, které získal za režii její tchán, George Stevens.

Manžel Liz byl úspěšný filmový a televizní producent George Stevens Jr., který se mohl chlubit řadou ocenění včetně 14 cen Emmy. Liz mi později darovala několik kousků svého oblečení, připadalo mi tak krásné, že mi ho bylo líto nosit. Liz a George Stevensovi byli velkými obdivovateli prezidenta Havla a dodnes patří k váženým sponzorům činnosti Knihovny Václava Havla v New Yorku.

Rita Klímová, naše velvyslankyně v USA a první žena jmenovaná velvyslankyní v historii Československa, nastoupila do Washingtonu v lednu 1990 krátce před oficiální návštěvou

Václav Havel během legendární cesty do USA v únoru 1990

(Foto © Tomki Němec)

prezidenta Havla. Rezidence velvyslance i ambasáda do detailu odpovídaly svým vzhledem i vybavením vkusu bývalého komunistického vedení země. Rita proto s vděkem uvítala nabídku Diany, uznávané interiérové designérky, že jí pomůže rezidenci zařídit. Diana se ihned pustila do práce, přesouvala nábytek, některé kusy vyřadila, jiné nakoupila, pořídila materiál a ručně ušila závěsy, potahy a sama přečalounila lavice, židle a sedací soupravy. Nakonec přidala několik lamp a jednoduchých dekoračních předmětů a po několika dnech pilné práce vykouzlila ze zapšklého služebního bytu reprezentativní a zároveň příjemnou rezidenci velvyslankyně.

Za komunistického režimu nebylo u nás nic k sehnání, veškerého zboží byl nedostatek, na všechno se stály dlouhé fronty a člověk zkrátka koupil to, co na něj zbylo. Nezapomenutelným zážitkem pro mě proto bylo, když jsme s Ritou a Dianou vyrazily jednou o víkendů na nákup vybavení do rezidence. Jely jsme na okraj Washingtonu do specializovaného obchodního centra, byla to jednopatrová budova, kde prodávali pouze potřeby pro domácnost. Nabízeli zde kilometry dekoračních látek, záclony, konzole, závěsy, prostírání, motouzy, koberce, polštáře, přehozy, deky, keramické předměty, sklo, lampy, nitě, jehly a veškeré možné šicí potřeby a pomůcky. Strávily jsme tam několik hodin, vůbec jsem se v tom obrovském množství věcí nevyznala a rozhodně bych nebyla schopna si něco vybrat. Diana naopak měla naprosto přesnou představu o tom, co potřebuje, a samozřejmě s sebou měla míry všech kusů nábytku a oken a v tom nekonečném prostoru se pohybovala jako všude jinde s jistotou a s grácií. My s Ritou jsme neustále odbíhaly k různým regálům a prohlížely ty neuvěřitelné spousty krásných látek a předmětů a líbilo se nám všechno.

